

Tornem-hi

pa, que no ha estat res. Les calors de l'estiu ja comencen a quedar enrere. El període de vacances inicia el camí de la nostàlgia. I la majoria de participants en el nou curs polític han tornat a la pista dutxats i perfumats. Aquests dies, els integrants dels *teams* representats a l'hemicycle de la Carrera de San Jerónimo no paren de fer exercicis d'estirament previs a la competició dialèctica que tindrà lloc d'aquí no res en el Congrés dels Diputats. La lluita per ocupar les millors places pot ser aferissada. El problema és que el públic té molt poca confiança en els competidors. És lògic, els coneix i els hi ha vist el llautó moltes vegades abans. Sap que són una colla de far-sants i uns artistes en l'art d'ensenyar la musculatura per, després, fer el ridícul més espantós. No podem fer-nos il·lusions. Aquí i ara, ningú no es creu ningú.

El nou govern del PP va aprofitar que el personal estava distret, escampat per platges i piscines, per deixar anar en llibertat provisional el general Rodríguez Galindo, acusat de ser tot un especialista a raptar independentistes bascos refugiats a França i a fer-los desaparèixer en calç viva. El fet va provocar una topada frontal amb el nucli de fiscals

més actiu de l'Audiència Nacional que no van pair el tema i van ensenyar les dents. Per postres, el fiscal en cap, no se li va acudir una altra cosa a dir que tot era cosa de dos o tres, els mateixos que sempre buscaven problemes a tot arreu. L'efecte va ser com llençar gasolina a un incendi.

Que Rodríguez Galindo pogués passejar de nou pel carrer –cada dia es presenta al seu despatx de la Direcció General de la Guàrdia Civil, a Madrid, com si res no hagués passat–, afegit a la decisió de l'executiu, presidit per José María Aznar, de no voler desclassificar els papers del CESID reclamats pels jutges instructors del "cas GAL" a l'Audiència Nacional, va obligar a situar-se els partits nacionalistes bascos que van convocar, a corre-cuita, la taula d'Ajuria Enea per dir que ja n'hi havia prou. La concòrdia antiterrorista va sortir

malmesa. I Inaki Anasagasti, portaveu del PNB en el Congrés, no es va mossegar la llengua i fins i tot va afirmar: "teníem un estat que emparava un crim".

Després, el jutge Javier Gómez de Liano, instructor del "cas Lasa-Zabala", va aprofitar la resolució de llibertat provisional del tinent de la Guàrdia Civil Pedro Gómez Nieto –implicat fins a les celles en mil i una "operacions de guerra bruta" a Euskadi–, per acusar directament i per escrit el govern de "posar entrebancs" i "obstaculitzar" les investigacions judicials. El magistrat també va proposar que

vinguessin a declarar al jutjat els diputats membres de la comissió de secrets oficials que suposadament van tenir accés als papers del CESID relacionats amb el GAL. La polèmica ja era servida.

El govern va serrar les dents i va callar com un mort, però els portaveus del PP, PSOE, CIU i Coalición Canaria van posar el crit al cel. Ningú no veia clar això d'anar a declarar i tots van abonar la decisió de no desclassificar els documents del CESID. Només el PNB i IU van aplaudir les acusacions del jutge i tant Inaki Anasagasti com Rosa Aguilar van dir que estaven disposats a declarar sobre les "trames de la guerra bruta" encara que, "en realitat saben molt poc", perquè, en el seu dia, quan es van reunir

amb el ministre socialista de Defensa, Gustavo Suárez Pertierra, aquest no va esclarir gaire cosa i es va comportar pràcticament com un prestidigitador que ens ensenya moltes cartes però mai no deixa tocar-ne cap.

Per tothom és clar, doncs, que al PP en el poder no li ve de gust de ventilar les porqueries acumulades sota les catifes de l'anterior administració. Quan estaven en l'oposició, fa quatre dies, veien les coses d'una altra manera, però, d'això, no volen ni recordar-se'n. No cal donar-hi més voltes, la dreta no vol passar l'aspiradora a fons. N'hi hauria per a tots. No els hi convé. Una cosa és amagar en el fons de l'armari les camises de color blau fosc i posar-se el tern de centristes per sortir a les fotos, però una altra molt diferent és traïr els propis principis. Fins aquí podíem arribar. ■

XAVIER VINADER

"Al PP en el poder no li ve de gust de ventilar les porqueries de l'anterior administració. Quan estaven en l'oposició veien les coses d'una altra manera, però no volen ni recordar-se'n."